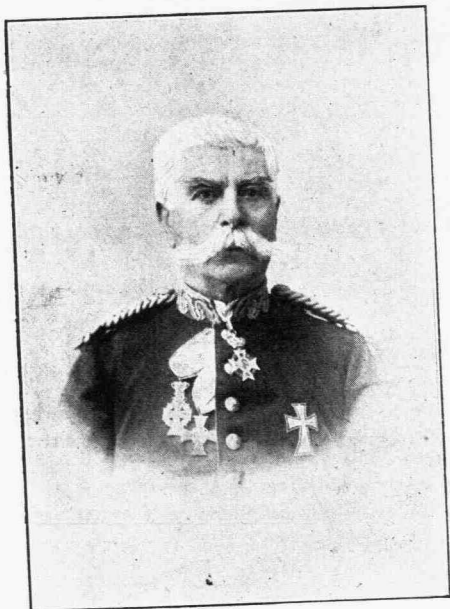

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

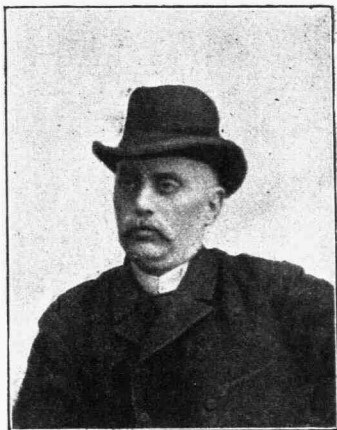

Θείμνηστος ὑποστράτηγος Δημήτριος Ἀντωναρόπου-
 λος, υἱὸς πρωτότοκος τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Κυριάκου
 Ἀντωναροπούλου, ἐγεννήθη ἐν Κυπαρισσίᾳ τὴν 15
 Ὀκτωβρίου τοῦ 1821. Ἀπολέσας τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐν νηπιακῇ
 ἔτι ἡλικίᾳ καὶ τυχὼν τῆς προστασίας τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῶν
 Ἑσωτερικῶν καὶ Γερουσιαστοῦ Ν. Πονηροπούλου, εἰσῆλθεν ἐν τῇ

Σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, ὁπόθεν ἀποσυρθεὶς αὐτοβούλως κατετάχθη ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης τῷ 1841. Μετὰ δεκαπενταετῇ περίπου εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν ἐν τῷ στρατῷ, ἐγένετο ὑπολοχαγός. Τῷ 1876 προήχθη εἰς ταγματάρχην, μετὰ τινὰ δὲ χρόνον, τιμηθεὶς καὶ διὰ τοῦ ἀργυροῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος διὰ τὰς μακρὰς καὶ λυσιτελεῖς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου. Ὡς φρούραρχος κατελίπεν ἀρίστας ἀναμνήσεις ἐν Ναυπλίῳ, Πάτραις, Κερκύρα, Λευκάδι, Ἄρτα, Καλάμαις καὶ τελευταῖον ἐν Ἀθήναις, διὰ τὴν αὐστηράν καὶ πιστὴν τοῦ καθήκοντος ἐκτέλεσιν. Ἐπίσης καὶ ὡς ἀρχηγὸς Λαρίσσης χρηματίσας ἐπὶ τριετίαν κατέκτησε τὰς συμπαθείας καὶ τὴν κοινὴν ὑπόληψιν. Κατὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Ἡπειροθεσσαλίας πρῶτος εἰσῆλθον εἰς Ἄρταν ἐπὶ κεφαλῇς χιλίων ἀνδρῶν. Τῷ 1887 ἀποδυσθεὶς εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα ἀνεδείχθη πρῶτος βουλευτὴς ἐπιτυχὼν μεθ' ὅλου τοῦ συνδυασμοῦ του, καίπερ ἔχων ἀντίπαλον ἰσχυρόν, τὸν κ. Σωτηρόπουλον. Τότε ἦτο συνταγματάρχης καὶ ἔφερε τὸν χρυσοῦν Σταυρόν, κατὰ δὲ τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου δι' ἀνωτέρου γερμανικοῦ παρασήμου καὶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας, προαχθεὶς ἅμα καὶ εἰς τὸν Ἕλληνα Ταξιάρχην. Τῷ 1892 ἀπεσύρθη τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας λαβὼν βαθμὸν ὑποστρατήγου. Μέχρις ἐσχάτων διετήρησεν ἀκμαῖον τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἀνδρικόν του κάλλος, ἀπέθανε δὲ ἐκ συγκοπῆς τὴν 28 Ἰουνίου 1896, καταλιπὼν ἔντιμον ὄνομα καὶ τέκνα ἀντάξια τῶν πατρικῶν ἀρετῶν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΟΣΧΑΤΟΣ

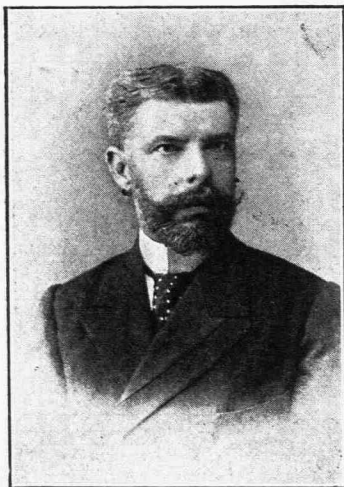
Θάνατος τοῦ ἀειμνήστου Ι. Μοσχάτου. ἐπισυμβὰς ἐν Ἀθή-
ναις τὸν Ἰούνιον τοῦ 1896, ἀπεστέθησε τὴν μὲν ἰδιαίτεράν πα-
τρίδα του Τῆνον ἐν τῶν ἀγλαοτέρων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ σεμνωμάτων
της, τὴν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐλληνικὴν παροικίαν, παρ' ἧ ἀπὸ
μακρᾶς σειρᾶς ἐτῶν ἦν ἐγκατεστημένος ὡς ἰατρός, ἐν τῶν δημοφι-
λεστέρων καὶ διαπρεπεστέρων μελῶν της. Ἀπείριτος τοὺς τρό-
πους, εἰλικρινής, μετρίφρων, ἐσχάων τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα ἐξ
ἄγνου φιланθρωπικοῦ αἰσθήματος, προσήνεγκε πολυτίμους ἐκδου-
λεύσεις εἰς τὸ ἐν Ἀλεξαν-
δρείᾳ Νοσοκομεῖον, θεμε-
λιώσας τὸ ἐν αὐτῷ παθο-
λογικὸν τμήμα καὶ ἀναγα-
γὼν αὐτὸ εἰς περιωπὴν
μετὰ τῶν λοιπῶν συναδέλ-
φων του. Ἀγαθὸς τὴν καρ-
δίαν, ἐν ἧ ἀντήχει πᾶσα
ξένη συμφορά, πᾶσα κραυ-
γὴ καὶ ἐπὶ κλησὶς τῆς δυ-
στυχίας, ἐπεδαψίλευεν οὐ
μόνον τὴν ἐπιστημονικὴν
του συνδρομὴν καὶ λόγους
παραμυθίας εἰς τοὺς πά-
σχοντας, ἀλλὰ καὶ ὕλικας
βοηθείας εἰς τοὺς ἐνδεεῖς ἐξ
αὐτῶν. Κατὰ τὴν βροτο-
λοιγὸν χολέραν τοῦ 1865
καὶ 1883 παρέμεινε, στρα-
τιώτης πιστὸς τοῦ καθήκον-
τος, μετ' αὐταπαρνήσεως χριστιανικῆς παλαιῶν κατὰ τοῦ ἀπηνουῶς
ἐχθροῦ, ἐπιτελῶν τὸ φιάνθρωπον αὐτοῦ ἔργον. Διὰ τοῦτο ἀπῆ-
λαυε γενικῆς ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως. "Οσοὶ τὸν ἐγνώριζον, ἡσθά-
νοντο εἰδὸς τι λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν ἀλησμόνητον ἄν-
δρα, ὅστις εἰς ἓνα μόνον σκοπὸν ἀπέβλεπε: τὴν ἐν παντὶ εὐποίαν.
Δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ἂν εἴπῃ τις ὅτι οὐδένα ποτὲ ἔσχεν ἐχθρόν. Εἰλικρι-
νής, ἐγκάρδιος, εὐπροσῆγορος, στωμύλος, πατριώτης ἀληθής, κοι-
νωφελής, κατέκτα αὐτομάτως τὴν ὑπόληψιν, τὴν ἀγάπην, τὸν
σεβασμόν, τὴν εὐγνωμοσύνην. Διὰ τοῦτο ὁ θάνατός του ἐδύθησεν
εἰς βαθὺ πένθος τοὺς πάντας, ὅσοι ἠτύχησαν νὰ γνωρίσωσι τὰς

σπανίως προσωπικός του ἀρετάς. Οὐδ' ὑπελείπετο εἰς πᾶσαν ἔθνικὴν περίστασιν, ἐφ' ᾗ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δικαίως ἐτίμησε αὐτὸν διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Παρεπιδημῶν ἐν Ἀθήναις τὸν Ἰούνιον τοῦ 1896, ἀπέθανεν αἰφνιδίως εἰς δὲ τὸν νεκρὸν του ἐξεφώνησαν ἐπικηδεῖους ὁ κ. Τιμ. Φιλῆμων καὶ ὁ συμπολίτης του νεαρὸς δικηγόρος κ. Ξενοφῶν Σῶχος, ἐξάραντες τὰ μοναδικὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἀλησμονήτου ἀνδρός.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ

Ἀείμνηστος Νικόλαος Καλλιφρονᾶς, ἐκ τῆς γνωστῆς ἐγκρίτου ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας, υἱὸς πρωτότοκος τοῦ πολυσεβάστου γέροντος τῆς Ἀττικῆς Δημη-

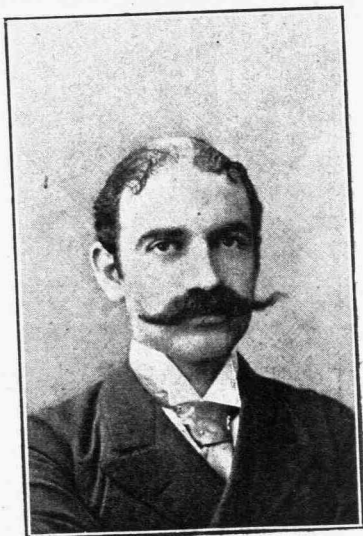
τρίου Καλλιφρονᾶ, ὑπῆρξε μία ἐκ τῶν συμπαθῶν καὶ δημοφιλῶν φυσιογνωμιῶν τῆς πρωτεύουσας, καταναλώσας ὅλον τὸν βίον εἰς τὸ ἀληθῶς ἄχαρι καὶ ἀκανθῶδες πολιτικὸν στάδιον καὶ ἐκ παραδόσεως οἰκογενειακῆς καὶ ἀπὸ ἡθους φύσει προσηνοῦς καὶ μειλιχίου καὶ χαρακτῆρος μεταδοτικοῦ, ἐξυπηρετῶν μετ' ἀχραινοῦς ζήλου τὰ συμφέροντα τῶν συμπολιτῶν του, τῆς πόλεως καὶ τῆς πεφιλημένης του Ἐπαρχίας. Πεπροικισμένος με μὲ μορφωσιν ἐντελῇ καὶ λεπτότητα τρόπων καὶ ἔμ-

φυτον αἰσθημάτων εὐγένειαν, κατώρθωσε διὰ μακροχρονίων θυσιῶν καὶ μόχθων, νὰ ἀποκτήσῃ ἀναφαίρετα κεφάλαια δημοτικότητος καὶ πολιτικῆς ἐπιρροῆς, διὸ καὶ δικαίως εἶχεν ἐκλεγῇ βουλευτὴς ὑπὸ τῆς ἐπαρχίας Ἀττικῆς κατὰ τὰς τελευταίας βουλευτικὰς ἐκλογάς, γενόμενος καὶ ἀντιπρόεδρος ἐν τῇ Βουλῇ. Ὀλίγω πρότερον ὑπῆρτε καὶ ὡς νομάρχης, καταλιπὼν ἀρίστως ἐντυπώσεις διὰ τὴν

πιστήν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος καὶ διὰ τὸν χρηστὸν καὶ ἀληθῶς ἐντιμὸν χαρακτῆρά του, ἀφιλοκερδῆ καὶ γενναῖον πάντοτε. Ἦτο ἐκ τῶν εἰλικρινῶς ἀγαπώντων τὸν τόπον καὶ ἐπιθυμούντων τὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν αὐτοῦ, ἡ τελευταία δὲ ἐν τῇ ἐνεργῶ πολιτικῇ δρασίᾳ του ὑπέσχετο πολυτίμους ἐκδοιλεύσεις καὶ μέλλον εὐρύτερον· ἀλλ' ἀτυχῶς, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ σταδίου του, ἐπελθὼν ὁ θάνατος ἀπεστέρησε τὴν μὲν οἰκογένειαν υἱοῦ καὶ ἀδελφοῦ πεφιλημένου, τὴν δὲ κοινωνίαν καὶ πολιτείαν ἐνὸς τῶν ἐκλεκτῶν μελῶν καὶ δραστηρίων λειτουργῶν. Ἀπέθανε τῇ 13ῃ Μαρτίου τοῦ 1896.

ΛΕΩΝ ΜΗΛΙΩΤΗΣ

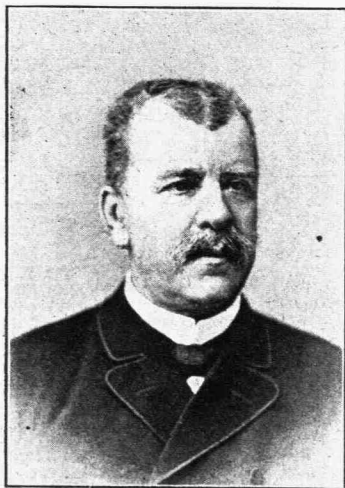
ΓΝΩΣΤΗ καὶ συμπαθῆς φυσιογνωμία ὁ Λέων Μηλιώτης, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις κατ' Αὐγούστον τοῦ 1859, ἀπεβίωσε τῇ 11 Φεβρουαρίου τ. ἔ. Υἱὸς τοῦ Γενικοῦ ἀρχιάτρου κ. Λεωνίδα Μηλιώτου, ἀριστα ἐκπαιδευθεὶς, ἐνωρὶς εἰσῆλθεν ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐνθα ἀρκούντως ἐκτιμηθεὶς ἀπεστάλη κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς Κάϊρον, εἶτα δὲ εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡς πρῶτος Γραμματεὺς τοῦ Πολιτικοῦ Πρακτορείου, ὅπερ ἐπὶ πολὺν χρόνον διηύθυνεν ὡς χηρεοῦσης τῆς θέσεως τοῦ διευθυντοῦ. Ἐνταῦθα ἔδρασεν ἀρχετὰ εἰς δυσχερεῖς καὶ κρίσιμους εὐρεθεῖς περιστάσεις, ἀναπτύξας διὰ τῆς εὐφυΐας αὐτοῦ καὶ τῆς ἐμφύτου εὐγενείας του πολλὰς μετὰ τῶν ἐκεῖ ἐπιφανῶν ξένων φιλικὰς σχέσεις, προστάτης γενομένος τῶν συμφερόντων τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας, ἣν καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐκεῖ διαμονῆς

του ἡγάπησεν, ἐπροστάτευε καὶ εὐργέτησε, καὶ παρ' ἧς πολλὰς ἀπέκτησε συμπαθείας διὰ τὴν μειλίχειον αὐτοῦ συμπεριφορὰν καὶ τὸ ὀξὺ διορατικὸν τοῦ πνεῦμα. Εὐφυὲς καὶ ἀγχίνους διπλωματικῶς ὑπάλληλος, εἰρων πολλάκις μετὰ λεπτότητος ἀπὸ χαρακτῆρος, φιλόπατρις καὶ φιλότιμος δημόσιος λειτουργός, τιθέμενος ὑπεράνω παντὸς ἐτέρου τὴν εὐορκον ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, ἀντεπεζῆλθε μετὰ θάρρους κατὰ τῶν τότε δολοπλοκιῶν τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἀρχῆς, ἣθελε δὲ κατασταθῇ εἰς τῶν καλλιτέρων παρ' ἡμῖν διπλωματῶν, ἂν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου του δὲν ἐπήρχετο μοιραίως ὁ θάνατος, ὅστις ἐκτὸς τῶν σεβαστῶν γονέων, ἀδελφῶν καὶ οἰκείων του, οὐς εἰς βαρὺ πένθος κατεβύθισε, καὶ τοὺς φίλους αὐτοῦ, ὡς καὶ πᾶσαν τὴν παρ' ἡμῖν κοινωνίαν μεγάλως κατελύπησεν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΙΑΝΙΑΡΑΣ

ΕΝ τῷ κύκλῳ τῆς κοινωνικῆς καὶ ἐμπορικῆς του ἐν Πάτραις δράσεως ὁ ἀειμνήστos Γεώργιος Νιανιάρas ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἀνθρώπων

οἱ ὅποιοι λεληθότως προσφέρουσιν ἀνεκτιμήτους ἐκδουλεύσεις καὶ συντελοῦσιν ὑπὲρ τῆς κοινῆς προόδου πλειότερον πολλῶν ἐκ συνθήκης ἐπιφανῶν καὶ μεγάλων. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην ὁ Γ. Νιανιάρas κατέδειξε καὶ ἐφήρμοσε σπανίας κοινωνικὰς ἀρετὰς καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ ἐμπορικὸν βίον, παρέχων ἀείποτε ἐαυτὸν ὑπόδειγμα ἀμίλλης καὶ μιμήσεως. Νεώτατος ἐγκατασταθεὶς ἐν Πάτραις ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον τηρῶν ἀλώθη-

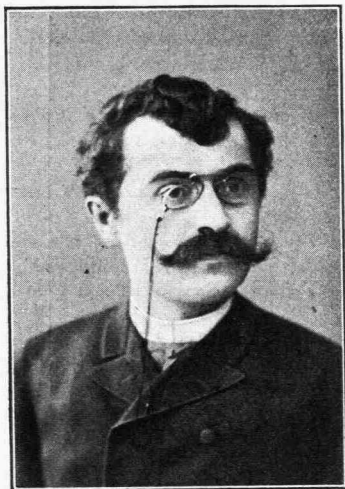
τος τὴν ἐμπορικὴν τιμήν του, μέχρις ὑπερβολῆς — μέχρι ψυχώσεως σχεδὸν εἰπεῖν — καὶ ἀκρίβειαν μοναδικήν, μετὰ προφανοῦς πολλάκις ζημίας τοῦ, εἰς

πάσας τὰς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ συναλλαγὰς αὐτοῦ. Ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ μέτρον τῆς ἐμπορικῆς πίστεως χώρας τινὸς ὀρίζεται ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐμπορικῆς τιμῆς, ἣν κέκτηνται οἱ διενεργούντες τὸ ἐξωτερικὸν ἐμπόριον μετὰ τῆς ἡμεδαπῆς ἐμποροί. Ἐκ τοῦ βαθμοῦ τούτου ὀρίζεται ἡ ἡθικότης τῆς χώρας καὶ τὸ ὅριον τῶν ὑλικῶν ὠφελημάτων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ καρπῶνται λαοὶ πτωχοὶ συναλλασσόμενοι μετὰ τῶν πλουσιωτέρων. Ὁλος ὁ ἐμπορικὸς κόσμος τῶν Πατρῶν ἀνομολογεῖ ὅτι ὁ αἰοίδιμος Γ. Νιανιάρας κατεῖχεν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν ἀρετὴν τῆς ἐμπορικῆς ταύτης τιμιότητος, ὅστις, κτησάμενος δι' ἐντίμου ἐργασίας καὶ ἀκαταπονήτου ὅσον καὶ εὐφυοῦς δραστηριότητος μεγάλην περιουσίαν, ἀπέβη οὐ μόνον εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ εὐεργετικὸς, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶν κοινωφελὲς ἔργον, ἐκ τῶν πρώτων ἀρωγὸς καὶ ὑποστηρικτῆς. Τὸν εὐγενῆ χαρακτῆρα καὶ τὰ φιλόφρονα αὐτοῦ αἰσθήματα ἐπεδείξατο μέχρι τοῦ θανάτου του, καθόσον, κληροδοτήσας ταῖς ἀδελφαῖς αὐτοῦ καὶ τῷ ἀδελφῷ του Σπυρίδωνι τὴν περιουσίαν, ἀφοῦ ἐξησφάλισεν ἄνετον καὶ ἀξιοπρεπῆ βίον εἰς τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ χήραν, κατέλιπεν ὑπὲρ τοῦ βρεφοκομείου Πατρῶν 70,000 δραχμὰς, πρὸς δὲ καὶ ἑτέρας 25,000 ὑπὲρ ἄλλων κοινωφελῶν σκοπῶν. Ἀπέθανεν τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1896 καταλιπὼν μνήμην ζηλευτὴν καὶ κενὸν δυσαναπλήρωτον.

ΚΩΝΣΤ. ΡΩΜΑΪΔΗΣ

Ὁ αἰοίδιμος Κωνστ. Ῥωμαΐδης γεννηθεὶς ἐν Κονίτσει τῆς Ἠπείρου, καὶ διακούσας τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῇ γηρατρῇ Ζωσιμαίᾳ Σχολῇ, ἀπῆλθεν εἰς Εὐρώπην νεώτατος, ὅπου εἰς διάφορα καλλιτεχνικὰ κέντρα ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκμάθησιν καλλιτεχνικῶν ἐπιστημῶν. Ὁ Κωνσταντῖνος Ῥωμαΐδης ὑπῆρξε παραδειγματικὸς τύπος οἰκογενειακῆς καὶ πολιτικῆς ἀρετῆς. Μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ ἐγκρίτων ἀδελφῶν κ. κ. Δημητρίου καὶ Ἀριστοτέλους ἀπετέλεσε δι' ἀπαρδειγματούχων καὶ ἐνδελεγῶν μόχθων καλλιτεχνικὴν δύναμιν, ἣτις οὕτω κατάρθρωσε νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ ὄνομά της εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν καλλιτεχνίαν καὶ καταστήσῃ αὐτὸ Πανελλήνιον. Διὰ τῆς ἀναπαραστάσεως τῶν ἀρχαιολογικῶν κειμηλίων μας καὶ τῆς διαδόσεως αὐτῶν ἀνὰ τὰς πέντε Ἠπείρους τοῦ κόσμου, συνέδεσεν ἀδιαρρήκτως τὸ ὄνομα αὐτῶν μετὰ τὴν ἡμετέραν ἀρχαιο-

γογίαν, πρὸς ἣν τοὺς συνέδεσαν ἄξιαί λόγου ἐκδουλεύσεις, ἀπροκαλύπτως ἀνομολογούμεναι ὑπὸ διαφόρων ἀρχαιολογικῶν ἰνστιτούτων. Τὰ πρότυπα ὅσον καὶ τελεία ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν φωτογραφικὰ καὶ φωτοτυπικὰ ἐργοστάσιά των, μοναδικὰ ὄντως, εἰς

τρόπον ὥστε καὶ τῶν ξένων νὰ ἐλκύουν τὸν θαυμασμόν, τιμῶσιν ἀληθῶς αὐτοὺς ὅσον καὶ τὴν παρ' ἡμῖν καλλιτεχνίαν, ἣν τὸ ἐπ' αὐτοῖς ἀνύψωσαν εἰς περιωπὴν ζηλευτὴν. Οὐ μόνον ὡς καλλιτέχνης διέπρεπεν ὁ Κωνσταντῖνος Ῥωμαΐδης ἀλλὰ καὶ ὡς βιομήχανος καὶ ὡς ἀρχιτέκτων· ἀψευδῇ δὲ τεκμήρια τοῦ δημιουργικοῦ καὶ παραγωγικοῦ αὐτοῦ πνεύματος τυγχάνουσι· τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης περικαλλὲς μέγαρον Ῥωμαϊκῶν, τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ὁμοιον τοῦ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ

του κ. Ν. Καρτεράκη καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ Παρισινόν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν καὶ πλούσιον κατάστημά του.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος Ῥωμαΐδης, οὗ τὴν ἀπώλειαν συνησθάνθησαν ὅσοι ἐγνώρισαν καὶ ἐξετιμήσαν τὴν ἀξίαν, τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυίαν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς τοῦ αἰοδίου ἀνδρός.